

1

ГЛОРИЯ

Не съм от досадниците, които с трогателна усмивка изричат мъдрости като „Ако се затвори врата, отваря се прозорец“. Разбира се, подобни сентенции често прерастват в отегчителни словоизлияния: „Хайде, Глория, признай, че дълбоко в себе си се радваш на случилото се! Ношта е най-тъмна преди зазоряване. Ето че настъпи и твоят момент! Най-после ще можеш да решиш кой от тези симпатични млади хора е достойният наследник на царството ти. Нямах ли усещането, че приказката ще се превърне в реалност?“

Не съвсем.

Обикалям от стая в стая – а къщата ми разполага с безброй такива – и се опитвам да се подготвя за битката. Лимузината с тримата непознати ще пристигне всеки момент. Да, те са ми внуци, но аз не знам почти нищо за тях. Голдбърг, Голдбърг и Голдбърг. Звучи като скеч от филм на братята Маркс.

Само че това, което преживявам, изобщо не е комедия. По-скоро прилича на трагедия. И все пак не е от трагедиите с главно „т“. Съдбата на моята компания „Глори“, чиито камиони обикалят южните и западните щати, за да демонстрират на дамите как се залепват изкуствени мигли, едва ли попада в категорията на цар Едип, който си избол очите, защото преспал с майка си.

Пиесата е истинска класика, въпреки че е доста зловеща. И, честно казано, леко досадна. Ако бях следвала в колеж, вероятно щях да вникна по-дълбоко в съдържанието ѝ. Или пък не. Между другото, не искам да останете с впечатлението, че „Глори“ се занимава само с мигли. Това е една малка част от дейността ни.

Но да се върнем на трагедията. За мен този жанр е понятен дори в личен смисъл. Какво представлява трагедията? Крахът на велика личност заради недостатък в характера. Нали така? Дълго време лъгах, че имам висше образование. Докато живеех на изток, твърдах, че съм завършила „Санфорд“, до ужасния ден, в който прочетох в „Таймс“, че Джон Стайнбек е прекъснал следването си в „Станфорд“. Години наред хората ме питаха: „Къде сте учили?“, а аз отговарях най-спокойно: „В „Санфорд“. Сигурно са се досещали и са ми се присмивали зад гърба. Когато се преместих на запад, станах възпитаничка на Университета на Пенсилвания. Никой не се усъмни. Достатъчно съм самообразована, за да мина за ерудирана. Стига, разбира се, да улуча името на учебното заведение.

Както споменах, трагедията ми не е с главно „г“. Въпреки всичко, без да имам претенции за каквото и да е величие, аз съм трагическа героиня. Един недостатък на моя характер доведе до катаклизма в компанията и положението, в което съм сега – обикалям нервно стаите, гледам си часовника и следя камерите, насочени към охранявания вход на имението „Лос Ранчос Вердес“. Единственото превозно средство, минало през портите за последните двама месеца, беше някакъв потънал в прах бежов микробус. Надписът на вратата – „Пустинно цвете – вашите климатици“ – бе толкова избелял, че микробусът с трептящи очертания почти се сливаше с околното пространство и приличаше на мираж.

Ами ако един от тримата се окаже непоносим? Изключвам крайности като неприятна телесна миризма

или потребността на маса в оживен ресторант да разкаже на висок глас за оперативната смяна на пола на свой приятел. Имам предвид нещо не чак толкова противно, например полумесеци тъмнозелена мръсотия под ноктите. Не че съм допускала да се замисля достатъчно дълго, че да разбере откъде се взема тази гадост. Ами ако някой от тях хване в юмруци приборите за хранене и започне да реже ожесточено месото, докато ножът застърже по порцелана? Момчето би могло да опръска с урина вдигнатата дъска на тоалетната чиния, а едно от момичетата да се появи с дълъг изкуствен маникюр на тигрови райета.

Мразя да чакам. Обичам да действам. Не търпя да ме управляват. Вместо да отида в офиса на „Глори“ на осем километра от тук и да се захвана с обичайните задачи за четвъртък следобед – проверка на наличностите и уточняване със стилистите в Ел Ей кои от аксесоарите се продават и кои не, – аз съм се закотвила вкъщи в очакване на трима почти непознати глупаци. Тримата ми внуци. Добре де, теоретично погледнато, имат си съответните умствени способности. Завършиха известни колежи и заемат престижни длъжности, което не е никак лесно в наши дни, особено в началото на кариерата.

Момчето работи в пиар отдела на „Ню Йорк Метс“. Пуерториканката е адвокатка в сдружението „Правна помощ“ в Манхатън. Другото момиче е номер две в нюйоркския офис на „Парамаунт“, който, доколкото знам, се състои само от двама души.

И все пак ужасът от предстоящата среща ми докара такова главоболие, че се наложи да изпия два аспирина. Мразя хапчетата. Спортувам редовно и ако не се брои инхалаторът за астмата, който ползвам от дъжд на вятър, не прибягвам до никакви сериозни лекарства. Нормално е мигрената ти да се обади при подобни обстоятелства. Навярно още след третото изречение ще стане ясно, че всеки от тримата е наивен по свой собствен на-

чин и следователно неспособен да управлява бизнеса, който ми донесе единайсет милиона миналата година. Да, единайсет.

Скоро нещата ще се изяснят. Главата ме поотпусна, но започна леко да ми се повдига. Като след преяждане с палачинки, въпреки че закусих само с няколко хапки белтъчен омлет. На вас нямаше ли да ви призлее? Трябва да избира един от тримата Голдбърг. Чакам и не спирам да мисля за момента, в който една не толкова едиповска, но все пак доста важна героиня, тоест аз самата, се сгромоляса от огромни висини заради своя Трагичен Недостатък.

Преди пет месеца седях в кабинета си – просторна стая с френски прозорци, разкриващи невероятна гледка към планината Сангре де Кристо югоизточно от Санта Фе. Всеки посетител изпада във възторг, защото и в слънчев, и в облачен, и в обвит от пясъци ветровит ден панорамата е изумителна. За съжаление прекрасният пейзаж остава зад бюрото ми. Справка: Търговски закон номер 437 на Глория Гарисън: „Не се разсейвай с природата по време на работа“. Все пак красотата е в основата на бизнеса ми и около мен няма място за нищо грозно. Кабинетът ми отговаря на изискания вкус на Глория Гарисън. Дано не излезе, че съм самовлюбена откачалка, защото не е така. Просто вярвам, че всичко неприветливо или лишено от стил ще се отрази зле на имиджа на „Глори“.

От друга страна, ако гледаш все една и съща красота, тя губи своя чар. Ето защо постоянно пребоядисвам стените и сменям интериора. Разбира се, в началото изживях дълъг бял период, но един ден дойдох на работа и си казах: „Евангелистите сигурно смятат, че точно така би изглеждал кабинетът на Господ! Чист и досаден.“ Дарих Божите мебели и белия вълнен мокет на някаква

благотворителна организация, а на тяхно място купих син персийски килим и ново обзавеждане, което дори не си спомням. По-късно настъпи доста предсказуем южняшки период (сивозелени и бежови нюанси с бледооранжеви елементи), последван от мексикански с характерните релефни стени и облицованата със сини плочки газова камина, който на свой ред бе заменен от изчистени форми и пастелни цветове в стил „Баухаус“.

Сега стените на кабинета са боядисани в небесносиньо, което още не ми е омръзнало. Изчистен цвят. Загледам ли се във венецианската мазилка и сияйния ѝ блясък, ми олеква на душата – обзема ме чувство на вътрешно спокойствие, сякаш току-що съм взела душ и усещам балсама на скъпия кастилски сапун върху кожата си. Наскоро претапицирах мебелите; нови не ми трябваха. На една определена възраст ти става ясно, че няма да отнесеш нищо на оня свят – неприятно прозрение, от което ти се свива стомахът. Както казваше комикът Джак Бени, „щом не мога да го взема със себе си, няма да мръдна от тук“. Смешно наистина, само че и той си отиде. Изведнъж започваш да си задаваш въпроси от сорта: „За какво ми е притрябвала тази ръчно изрисувана руска масичка от осемнайсети век?“ Искане ми се като древните египтяни да вярвам, че мебелите ще останат вечно с мен в пирамидата ми. В такъв случай бих си избрала шведско обзавеждане във фермерски стил, защото най-красиво ще старее във вечността. Но за мен няма пирамида. Очаква ме единствено нищото.

Последната промяна в кабинета ми бяха няколко жълти предмета – нещо като контрапункт на семплите мебели в стил „Баухаус“. Както отбеляза Кийт, с комбинацията от жълто и синьо спокойно мога да отворя шведско консулство.

Дойдохме и до него. Кийт Томпсън. Допреди пет месеца той беше мой наследник и най-скъп приятел. Е, не наследник според завещанието ми, но кой знае? Хората

постоянно променят решенията си. Във всеки случай бях сигурна в едно – че един ден той ще стане собственик на „Глори“. С радост щях да му продам фирмата на изгодна цена. Не беше наложително да чака да гушна букета.

Кийт работеше за мен от седемнайсет години, но в главата ми се е запечатала първата ни среща, когато той дойде на интервю в офиса. В онези дни беше толкова привлекателен, че хората си подшушваха: „Не го зяпай! Дръж се нормално.“ И красотата му не избледня с годините. Тъмnozлатистата му коса се прошари, но изглеждаше толкова гъста и лъскава, че те подканваше да я погалиш. Вратът му така и не стана жилест като при повечето мъже на средна възраст, не се сдоби и с провиснала нито двойна, нито тройна брадичка. Очите му бяха лазурносини (почти като стените в кабинета ми) и от тях струеше светлина, която смекчаваше мъжествените очертания на челюстта му и придаваше нещо поетично на каубойския му вид.

Напоследък обаче, при по-внимателно вглеждане, забелязвах, че Кийт е заприличал на пенсионер. А беше едва на четирийсет и осем. Шокираща промяна. Преди около пет години, когато смени шотовете текила с чаши ледена маргарита, резките линии на скулите му някак хлътнаха, сякаш пренасищането с глюкоза разтапяше калция в костите му. Гладката му бронзова кожа се бе състаряла. Лицето му наподобяваше сбръчкан стар бутуш.

В секундите преди моя Трагичен Момент обаче съхрената му физиономия засия. За съжаление причината за тази промяна беше гневът му.

– Не ти е останала капка приличие! – избухна той.

Не обърнах особено внимание на думите му. А може би трябваше. Стъписах се от неговата близост, но реакцията ми нямаше нищо общо с красотата му – външността му не ми действаше по никакъв начин. По-скоро

ме смутиха пръските слюнка, които хвърчаха от изсъхналите му устни. Всяка една от тях виждах да блещука на обедната слънчева светлина, толкова близо се бе привел над мен. Ръцете му бяха подпрени на ръба на бюрото ми, брадичката му почти докосваше кутията с кламери. Ако се приближеше още малко, следващата струя щеше да попадне директно в чая ми.

– Глория, някой имал ли е смелостта да ти каже, че си едно проклето и бездушно същество?

– Разбира се. Но не в едно изречение.

Признавам, че обичам да слушам гласа си, особено когато изричам нещо изключително умно. За съжаление не съм надарена със завладяващ тембър и затова не спирам да работя върху него. Старая се да го усъвършенствам и понякога така се увличам, че не чувам какво казват останалите.

Преди хиляда години, когато бях модел в Ню Йорк, колежката ми Рамона ме посъветва: „Глория, няма да е лошо да поработиш върху акцента си. Говориш като домакиня от Средния запад. Приеми го като приятелска препоръка. Ако искаш да хванеш някой богаташ, не забравяй, че такива мъже си падат по изискани дами. Ще трябва да го убедиш, че си станала модел само защото е забавно. Представи си, че си принцеса Елизабет. Тембърът ти трябва да е плътен – колкото по-плътен, толкова по-добре. Само не се мъчи да докараш британски акцент. Ако се научиш да имитираш сполучливо Елизабет, всяка твоя дума ще звучи шиказно.“ (След малко при мен дойде друга колежка и ми прошепна: „Скъпа Глория, чуй ме внимателно. Думата „шиказно“ е демоде, също като Рамона. *Никога* не я използвай.“) С годините постепенно се отказах да подражавам на Елизабет. Пък и след като стана кралица, тя загуби блясъка си. Вместо това реших да си създам свой собствен идеал, нещо като женска хетеросексуална версия на Ноел Кауард, всестранно надарения драматург, актьор, музи-